

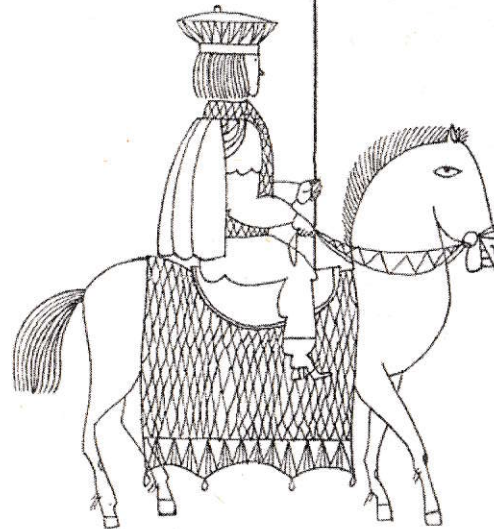
LIBRIS

We know
books

CHARLES PERRAULT

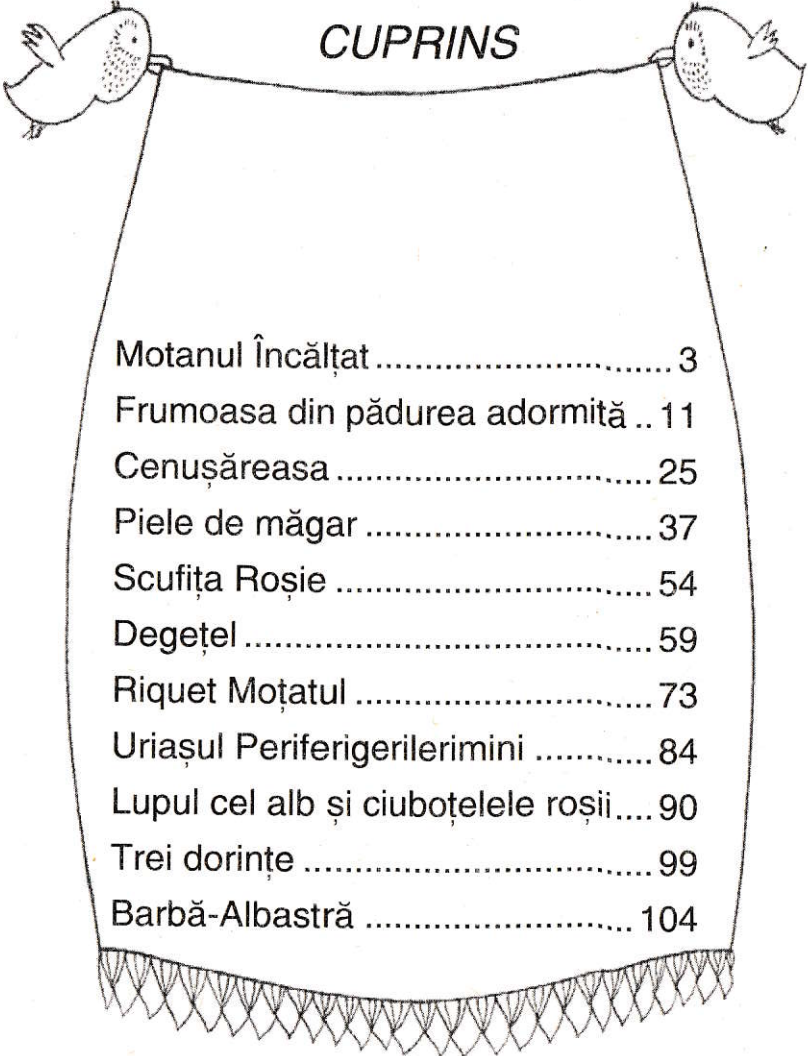
Motanul Încălțat
și alte povești

TRADUCERE DE ALEXANDRU ANDREI

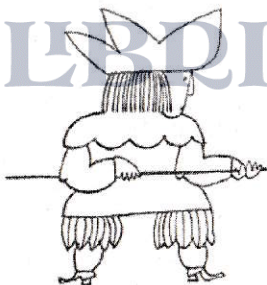

REGIS

CUPRINS

Motanul Încălțat	3
Frumoasa din pădurea adormită ..	11
Cenușăreasa	25
Piele de măgar	37
Scufița Roșie	54
Degetel	59
Riquet Moțatul	73
Urișul Periferigerilerimini	84
Lupul cel alb și ciuboțelele roșii....	90
Trei dorințe	99
Barbă-Albastră	104

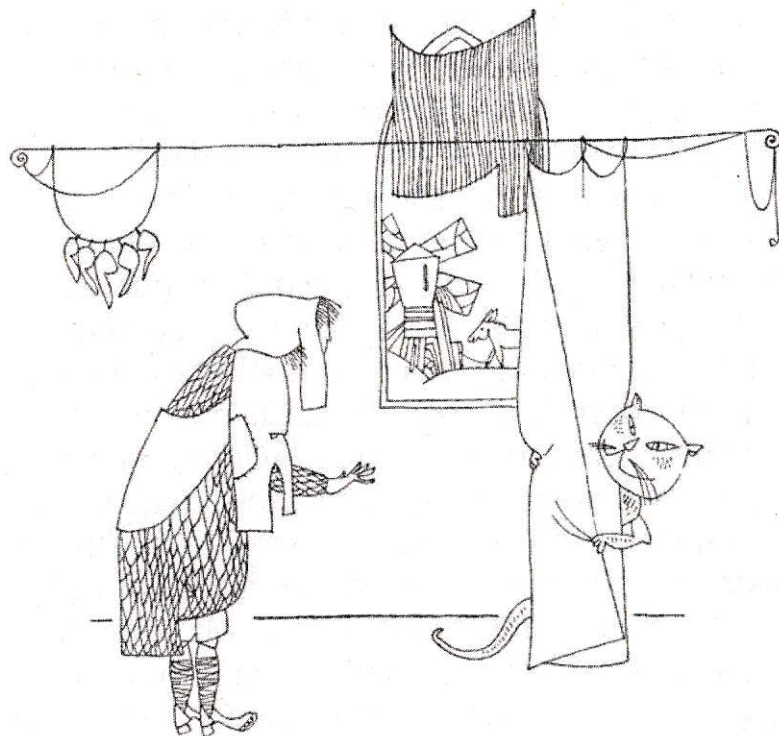
ILUSTRAȚII DE:
GETA BRĂTESCU

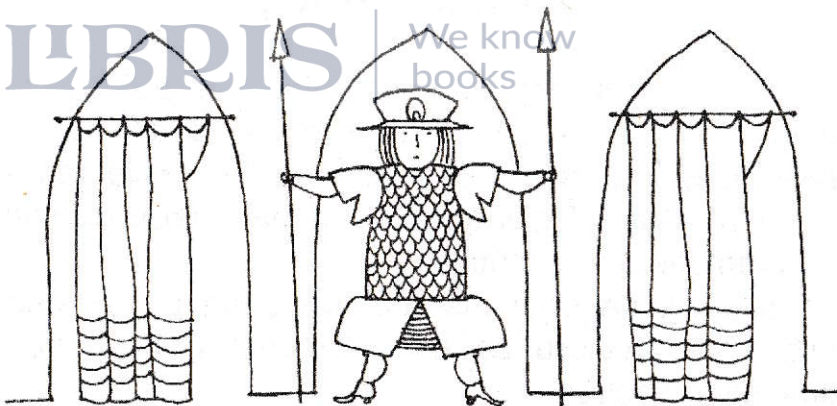
MOTANUL ÎNCĂLȚAT

Un bătrân morar lăasă moștenire celor trei feciori, după moartea sa, o moară, un motan și un măgar. Aceștia își împărțiră repede averea. Feciorului mare îi reveni moara, celui mijlociu măgarul, iar celui mic nu-i rămase decât motanul.

Supărat că obținuse atât de puțin din averea tatălui său, feciorul cel mic se plângea oricui avea timp să-l asculte:

— Frații mei mai mari vor putea să-și câștige pâinea întovărășindu-se, pe când eu, după ce îmi voi fi mâncat motanul și îmi voi fi făcut o căciulă din blana lui, voi muri de foame!

Motanul, care auzea ceea ce spunea stăpânul său, se supără și îi spuse cu un aer foarte hotărât:

— Stăpâne, nu fi așa de trist! Mai bine adu-mi un sac și croiește-mi o pereche de cizme înalte cu piteni, și vei vedea cât de mult îți pot fi eu de ajutor!

Stăpânul motanului nu prea dădu crezare spuselor acestuia, deoarece îl urmărise de câteva ori cu câtă stângăcie reușea să prindă vreun șoarece.

El observase, de asemenea, că atunci când îl chema, motanul prefera să se ascundă printre sacii din magazie, lăsându-l să se descurce singur. Cu toate că nu spera că va scăpa prea repede de sărăcie cu ajutorul motanului său, îi croi cizmele cerute și îi oferii un sac încăpător, din pânză aspră.

Mândru de cizmele sale roșii și înalte, cu vârfurile ascuțite și pitenii de argint, motanul își așază sacul după gât și plecă la vânătoare într-o poiană nu prea îndepărtată. Nici nu începuse bine pânda, când un iepuraș aiurit intră în sacul său. Motanul închise prada în sac și o strânse bine în brațe. Apoi se duse la palatul regelui și ceru permisiunea să-i vorbească.

A fost invitat în camera majestății sale și, înclinându-se cu multă eleganță, i se adresă acestuia:

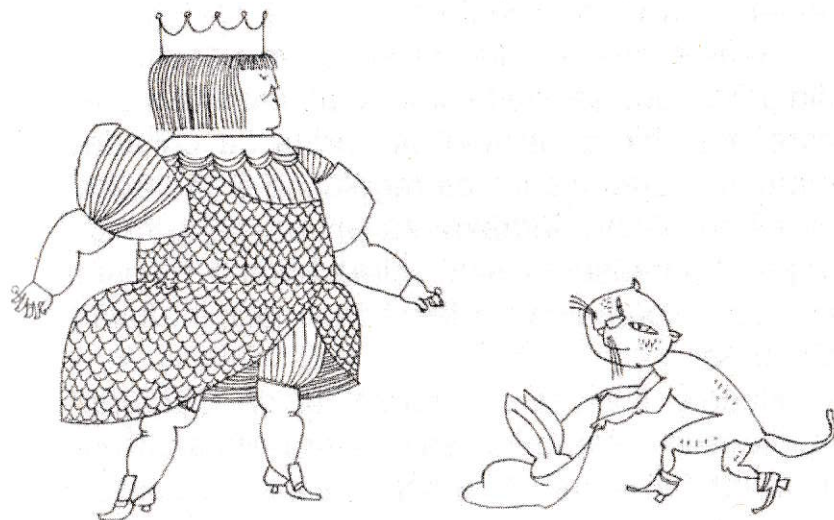
— Iată, sire, un iepure, pe care marchizul de Carabas (acesta era numele pe care îl alesese stăpânului său) m-a rugat să vi-l ofer din partea sa!

— Mulțumește stăpânului tău și asigură-l că-mi face o mare plăcere! răspunse regele, plăcut surprins de gestul marchizului.

După câteva zile, motanul se ascunse într-un lan de grâu și prinse în sacul său două potârniche care, fiind prea curioase, intraseră prin gura largă a acestuia.

Se duse și acum la palat și le oferii regelui, care le primi cu multă plăcere și mulțumi pentru generozitatea stăpânului său.

Astfel, timp de câteva luni, duse regelui daruri din partea marchizului de Carabas. Aflând că într-una din zile regele face o plimbare pe marginea râului

însoțit de fiica sa, care era cea mai frumoasă fată din regat, motanul se duse la stăpânul său și îi spuse:

— Stăpâne, dacă-mi urmezi sfatul, vei ajunge cel mai fericit bărbat din lume! Trebuie doar să te scalzi în râu în locul pe care ți-l voi arăta! Lasă-te în seama mea!

Băiatul făcu întocmai cum îl sfătuisese motanul, fără să aibă habar de intențiile acestuia. Nici nu intrase bine în apa râului, că regele și suita sa numeroasă se apropiară de mal. Motanul, zărindu-l în preajmă, începu să strige cu disperare:

— Ajutor! Ajutor! Marchizul de Carabas se îneacă!

Auzind strigătele de ajutor, regele privi pe fereastra caleștii și îl recunoscu pe Motanul Încălțat, care îi adusese de atâtea ori vânat. Ordonă slugilor să sară în ajutorul marchizului de Carabas.

În timp ce acestea îl scoteau pe sărmanul băiat din râu, Motanul Încălțat se apropie de caleașca regelui și povesti că, în timp ce stăpânul său se scâldea, niște tâlhari îi furaseră hainele.

Regele ordonă slugilor să ofere acestuia haine din garderoba sa. Astfel îmbrăcat, feciorul morarului, care era chipeș de felul lui, arăta ca un adevărat marchiz, astfel încât fiica regelui se și îndrăgosti de el. Când băiatul îndrăzni să privească la chipul de înger al prințesei își simți inima bătând cu putere și avu convingerea că a întâlnit cea mai minunată ființă din lume.

Regele îl invită pe marchizul de Carabas să-l însoțească în plimbarea sa prin țară. Motanul Încălțat, încântat că planul său începe să se realizeze, porni

la drum înaintea lor. El întâlni niște țărani ce coseau fânul într-o poiană și-i amenință astfel:

— Cosașilor, dacă nu-i spuneți regelui că această poiană aparține marchizului de Carabas, atunci o să fie rău de voi!

Nu după mult timp, ajungând în dreptul cosașilor, regele îi întrebă cine este stăpânul acestor locuri minunate.

— Sunt ale marchizului de Carabas, răspunseră aceștia în cor, înfricoșați de amenințarea Motanului Încălțat.

— Este o proprietate foarte frumoasă, mărturisi regele oaspetelui său.

— Este o poiană de unde pot aduna în fiecare an mult fân, îi explică, modest, marchizul.

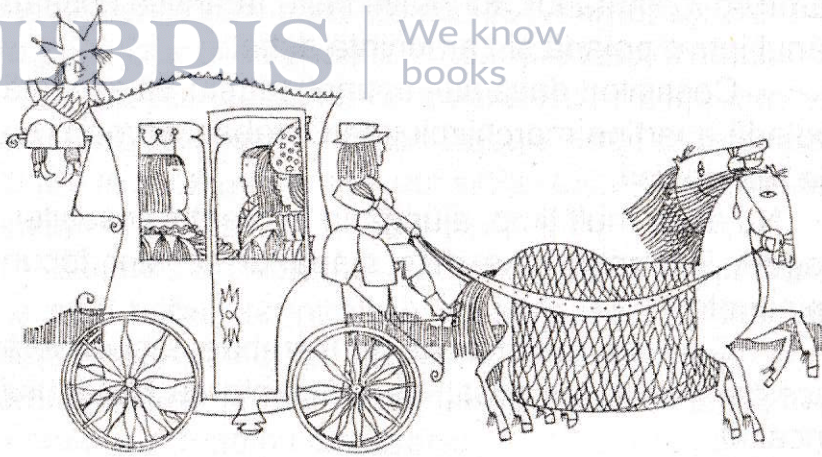
Motanul, care își continuase drumul, întâlni un grup de secerători, pe care îi amenință:

— Dacă nu spuneți regelui că recolta pe care o strângeți aparține marchizului de Carabas, unde vă sunt picioarele, acolo vă vor fi și capetele!

Regele, care ajunsese în acele locuri, vru să știe cui aparțin lanurile de grâu pe care le secerau țărani.

— Este recolta marchizului de Carabas, răspunseră în cor secerătorii.

Regele, la auzul acestui răspuns, părea parcă mai bucuros decât marchizul însuși. Mergând înaintea caleștii, motanul cerea tuturor să spună același lucru, iar regele era uimit câte averi avea marchizul de Carabas. Motanul ajunsese în fața unui palat minunat, al cărui stăpân era un căpcăun temut în împrejurimi. Acesta era, de altfel, și stăpânul averilor

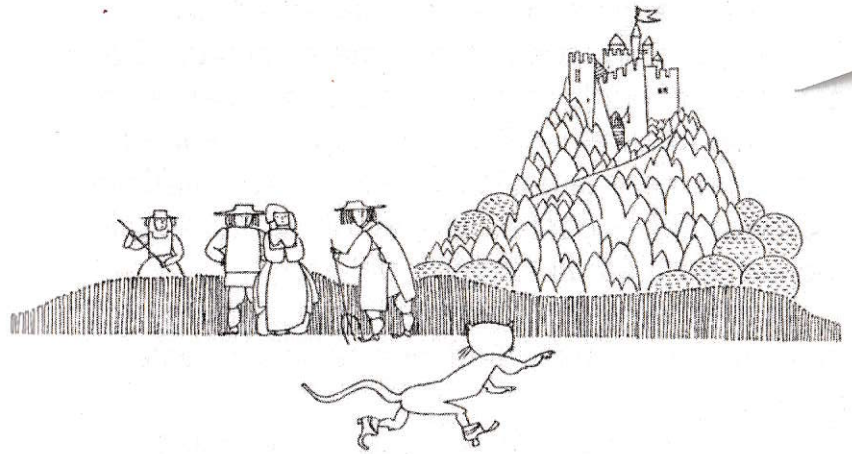
despre care regele credea că aparțin marchizului. Motanul Încălțat știa totul despre căpcăun. El ceru permisiunea să-i vorbească, spunând că nu a vrut să-și continue drumul fără a-i aduce omagiile sale.

Căpcăunul îl primi pe Motanul Încălțat și-l trată ca pe un oaspete de vază.

— Mi s-a spus, monseniore, că puteți să vă transformați în orice fel de animal! Că puteți, de exemplu, să vă transformați în leu sau în elefant, se adresă motanul, plin de admirație, căpcăunului.

— E adevărul gol-goluț! răspunse plin de mândrie căpcăunul. Ca să vă conving, mă voi transforma în leu.

Când văzu leul lângă el, motanul se sperie atât de tare, încât se cățăără pe acoperișul palatului, deși cizmele sale cu piteni alunecau pe olane. Asigurându-se că gazda sa și-a reluat forma de căpcăun, coborî de pe acoperiș și își mărturisi admirația.

— Mi s-a mai spus, deși eu nu cred cu putință un asemenea lucru, că puteți să vă transformați și în animale foarte mici, ca, de exemplu, într-un șoarece, continuă a vorbi motanul. Vă mărturisesc că nu cred posibilă o asemenea transformare! E, desigur, o minciună!

— Spuneți că este imposibil? Veți vedea singur și vă veți convinge! îi răspunse, cu mândrie, căpcăunul.

Și se schimbă într-un șoricel, care alerga pe podea. Motanul, văzându-l, îl mănca pe loc.

Între timp, regele ajuns în fața palatului, își exprimă dorința să-l viziteze. Motanul, auzind zgomotul caleștii în curte, se grăbi să-l întâmpine.

— Bine ați venit, sire, la palatul marchizului de Carabas!

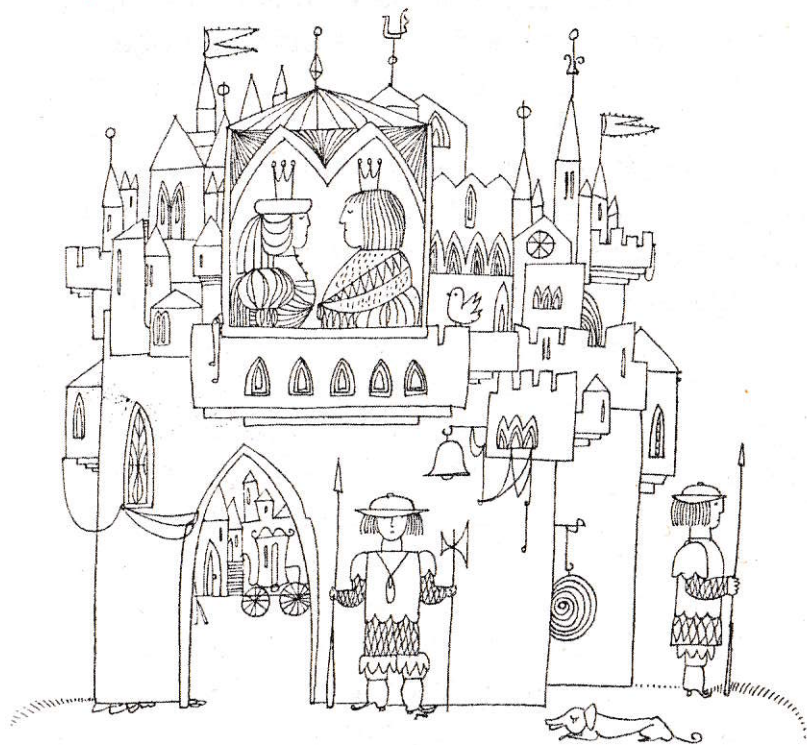
— Cum, domnule marchiz, și acest palat este al dumneavoastră? se minună regele. N-am văzut până acum o curte atât de frumoasă și clădiri mai impunătoare ca acestea dimprejur! continuă acesta.

Nerăbdător, el intră în palat și-i vizită camerele numeroase. În acest timp, marchizul de Carabas o ajută pe prințesă să coboare din caleașcă și o conduse în camera de mese, care era deja pregătită pentru un mare ospăț la care fuseseră invitați prietenii căpcăunului. Aceștia, aflând de vizita regelui, nu îndrăzniseră să mai intre în palat.

În timpul mesei, încântat de averile marchizului de Carabas și observând că fiica sa îl iubește, regele spuse:

— Mi-ar face o mare onoare, marchize, să-mi fi ginere!

Fericit de o asemenea propunere, marchizul acceptă imediat și hotărârea ca nunta să înceapă cât mai repede. Motanul a primit rangul de conte și de atunci nu mai prinde șoareci decât pentru a se distra.

FRUMOASA DIN PĂDUREA ADORMITĂ

A fost odată ca niciodată un rege și o regină care erau atât de supărați că nu aveau copii, încât nici nu se poate povesti. Căutaseră toate lecurile posibile, dar fără nici o izbândă.

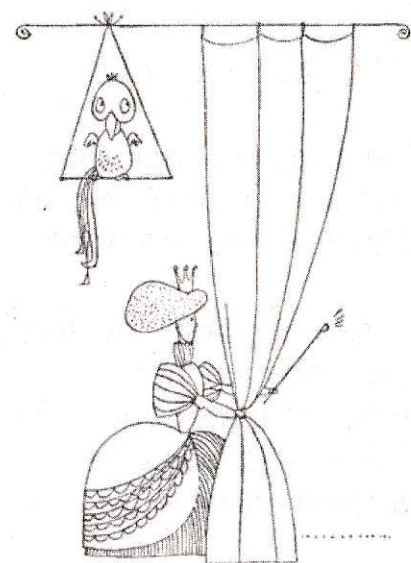
Totuși, până la urmă, regina dădu naștere unei fete. Regele, de fericire, făcu un botez fără asemănare. Ca nașe au fost invitate toate zânele din regat (s-au găsit vreo șapte), așa că, după ce fiecare îi făcu un dar, prințesa avea toate calitățile pe care cineva și le poate imagina.

După botez, toată lumea se întoarse la palat, unde se pregătise pentru zâne cel mai bogat ospăț, din câte se spune, cu tacâmuri din aur fin, garnisit cu rubine și diamante. Dar, după ce se așezară cu toții la masă, apăru o zână bătrână. Ea nu fusese invitată, fiindcă de 50 de ani nu mai ieșise din casa ei, așa încât toată lumea dăduse uitării.

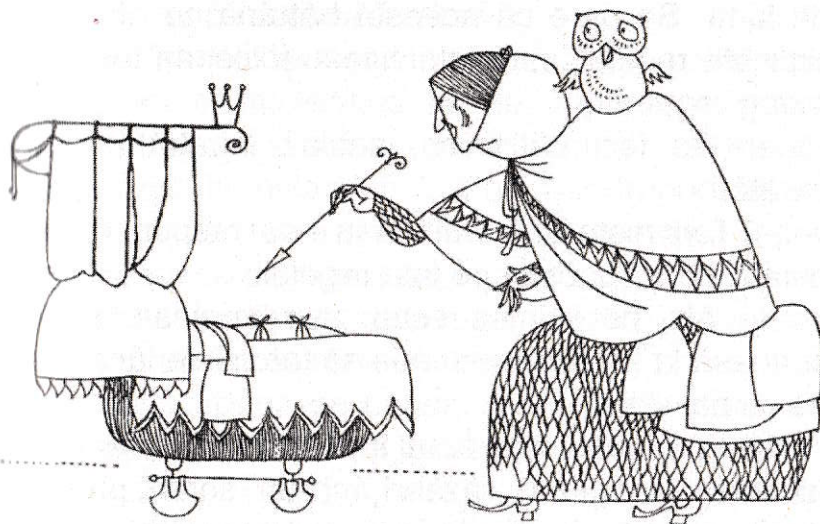
Regele ordonă să i se pună un tacâm, dar nu se mai găsi unul ca al celorlalte, pentru că se comandaseră doar șapte. Bătrâna zână nu se mulțumi cu scuzele regelui și murmură amenințător câteva cuvinte rele.

O zână mai tânără, care stătea lângă ea, auzindu-i cuvintele, se ascunse după un paravan pentru a fi ultima ursitoare a copilei spre a mai putea îndrepta, astfel, răul pe care bătrâna i-l hărăzea pe nedrept.

Între timp, zânele începură să facă urările lor prințesei. Cea mai tânără îi prezise să fie cea mai frumoasă fată din lume; următoarea îi ură să aibă

un suflet de înger; a treia, să înfăptuiască totul cu temeinicie; a patra, să danseze cel mai frumos; a cincea, să cânte tot atât de frumos ca o privighetoare; a șasea, să știe să cânte cel mai bine la toate instrumentele muzicale. Veni rândul zânei bătrâne, care, clătinându-și cu ciudă capul, prezise că tânăra prințesă se va înțepa la

mână cu un fus și va muri. Această teribilă urare încremeni toată asistența, care începu să plângă de tristețe. În acest moment, zâna bună spuse cu voce tare următoarele:

— Liniștiți-vă! Nobili părinți, fiica voastră nu va muri! E adevărat că nu pot împiedica să se întâmple ceea ce a prezis zâna dinaintea mea! Prințesa se va înțepa la mână cu un fus, dar, în loc să moară, ea va fi cuprinsă de un somn profund timp de o sută de ani. După acest timp, un fiu de rege va veni să o trezească!

Regele, pentru a evita nenorocirea prorocită de zâna cea bătrână, dădu o înștiințare prin care se interzicea torsul firelor de lână cu fusul, pedepsind cu moartea pe cei ce păstrau în casele lor acest obiect.

După o vreme, prințesa, plimbându-se din cameră în cameră, ajunse și în turnul de veghe. Deschise o ușă ce părea înțepenită și zări într-o odăiță întunecoasă o femeie tare bătrână ce torcea un caier